

2 ΝΟΕ. 2004

Πάθος, αφοσίωση, αηλιά και προσωπική αυτοθυσία

της ΙΩΑΝΝΑΣ ΚΛΕΦΤΟΓΙΑΝΝΗ

«**Ο**ι καλλιτέχνες πρέπει να ζουν από τη δουλειά τους. Το πιο σημαντικό όμως είναι να ξεχωρίσουμε αυτούς που πρέπει να ζουν από τη δουλειά τους και αυτούς που δεν πρέπει -κάτι που δεν το εντοπίζω στο ταλέντο. Είναι κρίμα να χάνονται δυνάμεις γιατί δεν μπορούν να ζήσουν!».

Οι καλλιτέχνες πρέπει να μη... χάνονται και να ζουν από τη δουλειά τους, όπως προσπαθεί να πράξει και η Αιμιλία Υψηλάντη τα τελευταία τέσσερα χρόνια στο θέατρο «Αργώ». Δεν είναι πάντοτε εύκολο. Πέρασε ένας χρόνος, πέρσι, ακούσιας, για λόγους οικονομικούς, αποχής της από τη σκηνή, και η ηθοποιός επανακάμπτει από σήμερα στο θέατρό της με το άπαιχτο στην Ελλάδα «Wit - Εκτός Κωδικού» της Μάργκαρετ Εντσον. Έργο βραβευμένο με Πούλitzer (1999) και μεταφερμένο από τον Μάικ Νίκολς στη μεγάλη οθόνη, με μια εξαιρετική Εμα Τορσον και έναν εξίσου αποτελεσματικό σε ρόλο ηθοποιού νομπελίστα: τον Χάρολντ Πίντερ.

— «Αργώ». Τέσσερα χρόνια πέρασαν κιόλας από τότε που εγκαινιάζατε τον προσωπικό σας χώρο έκφρασης. Μέσα σ' αυτό το διάστημα έχετε δώσει, πιστεύετε, ένα στίγμα; Έχουν υλοποιηθεί κάποια σχέδιά σας, κάποια οράματα;

«Οχι. Το να δώσεις στίγμα στο θέατρο είναι εξαιρετικά δύσκολο. Γιατί όλοι παραπαιούμε, δεν ξέρουμε τι θέλουμε ή δεν μας προκύπτουν όσα θέλουμε -πόσο μάλλον για ένα θέατρο σε αυτή τη χαωτική κατάσταση! Αν και πιστεύω ότι το θέατρο είναι σε καλύτερη κατάσταση από άλλα πράγματα στην Ελλάδα».

— Γιατί;
«Γιατί είναι χώρος προσωπικής αυτοθυσίας

Η Αιμιλία Υψηλάντη
επανέρχεται με το
θεατρικό έργο
«Wit - Εκτός Κωδικού»

των καλλιτεχνών. Το θέατρο έχει ακόμη πάθος, αφοσίωση και διαθεσιμότητα...».

— Τι στάθηκε εμπόδιο στο να υλοποιήσετε τα σχέδιά σας; Πέρσι για παράδειγμα δεν κάνατε στο θέατρό σας κάτι εσείς η ίδια, αλλά το νοικιάσατε σε άλλους.

«Ναι. Οσο προγραμματισμό και αν κάνεις εσύ και οι άλλοι, ζούμε σε μια κοινωνία που δεν θέλει να προγραμματιστεί. Και το οικονομικό είναι ένα εμπόδιο. Αναγκάζομαστε να υποχωρούμε».

— Εντούτοις, θέλατε να δημιουργήσετε κι εσείς το δικό σας θέατρο. Γιατί;

«Όλοι οι καλλιτέχνες θέλουν το σπίτι τους. Πέρσι αναγκάστηκα να νοικιάσω το θέατρο για οικονομικούς λόγους. Το θέατρο ως θέατρο έπρεπε να έχει καλύτερο προγραμματισμό. Στο παιδικό τα κατάφερα -γιατί ευτύχησα να έχω μια πολύ καλή παιδική σκηνή».

— Πώς και γιατί επιλέξατε το «Wit»; Ίσως υπάρχουν θεατές που δεν επιθυμούν στη θεατρική τους έξοδο να βρεθούν αντιμέτωποι με μια ηρωίδα που πάσχει από ανίατη αρρώστια.

«Το έργο σε πρώτη ανάγνωση μιλάει για τον καρκίνο. Είναι ένα σκληρό θέμα, που αφορά όλες τις οικογένειες. Όλοι έχουν κάποιο καρκινοπαθή. Γιατί θα πρέπει η τέχνη να μας κανακεύει και να μη βάζει θέματα

πραγματικά, που μας αφορούν. Βεβαίως το έργο δεν καταπνέεται νοσοκομειακά με την αρρώστια. Είναι ένα πολύ ισχυρό, ποιητικό κείμενο. Η γυναίκα που υποδύομαι είναι μια καθηγήτρια πανεπιστημίου που διδάσκει μεταφυσική ποίηση. Όλη τη ζωή της την έχει περάσει σαν πεθαμένη, σαν νεκρή. Και ξαφνικά στο νοσοκομείο ανακαλύπτει τη ζωή. Εάν εμείς καταφέρουμε στην παράσταση να φύγει κάποιος εκτιμώντας το ότι ζει, θα έχουμε πετύχει. Αυτό είναι νομίζω ο σκοπός της τέχνης. Να βγάλει το θεατή από την παράσταση με μια διάθεση να κοιτάξει τον απέναντί του πραγματικά και να επανεκτιμήσει αυτά που έχει. Είναι ένα έργο που το παλεύω τρία χρόνια να το κάνω. Είναι από τα στοιχήματα της ζωής μου. Παρ' όλες τις δυσκολίες κρατώ ένα δικαίωμα για τον εαυτό μου να κάνω αυτό που θέλω».

— Την αγωνία του ταμείου την έχετε;
«Ναι. Με τέτοιο κατακερματισμό των θεάτρων! Επειτα είμαστε πάρα πολλοί οι ηθοποιοί και πάρα πολλοί οι νέοι. Οσο περισσότεροι επιζήσουμε τόσο το καλύτερο. Το θέατρο στην παραγωγή τα πάει πολύ καλά. Το πρόβλημα είναι στη διανομή του προϊόντος. Θα πρέπει να βρεθεί τρόπος να ξαναφέρουμε τον κόσμο στο θέατρο. Εκεί θα έπρεπε να υπάρχει μια πολιτική από την Πολιτεία. Θα ήταν καλό να ξαναγυρίσουν οι άνθρωποι στο θέατρο. Σε κομμάτι

...αι εξαιρετικά ουσκόλο. Γιατί ολοι παρα-
ταίουμε, δεν ξέρουμε τι θέλουμε ή δεν μας
προκύπτουν όσα θέλουμε -πόσο μάλλον
για ένα θέατρο σε αυτή τη χαωπική κατά-
σταση! Αν και πιστεύω ότι το θέατρο είναι
σε καλύτερη κατάσταση από άλλα πράγμα-
τα στην Ελλάδα».

— Γιατί;

Γιατί είναι χώρος προσωπικής αυτοθυσίας

ίσως υπάρχουν θεατες που δεν επιθυ-
μούν στη θεατρική τους έξοδο να βρε-
θούν αντιμέτωποι με μια ηρωίδα που
πάσχει από ανίατη αρρώστια.

«Το έργο σε πρώτη ανάγνωση μιλάει για
τον καρκίνο. Είναι ένα σκληρό θέμα, που
αφορά όλες τις οικογένειες. Ολοι έχουν κά-
ποιο καρκινοπαθή. Γιατί θα πρέπει η τέχνη
να μας κανακεύει και να μη βάζει θέματα

...τι από την παράσταση με μια διάθεση να
κοιτάξει τον απέναντί του πραγματικά και
να επανεκτιμήσει αυτά που έχει. Είναι ένα
έργο που το παλεύω τρία χρόνια να το κάνω.
Είναι από τα στοιχήματα της ζωής μου. Παρ'
όλες τις δυσκολίες κρατώ ένα δικαίωμα για
τον εαυτό μου να κάνω αυτό που θέλω».

— Την αγωνία του ταμείου την έχετε;

«Ναι. Με τέτοιο κατακερματισμό των θεά-
τρων! Επειτα είμαστε πάρα πολλοί οι ηθο-
ποιοί και πάρα πολλοί οι νέοι. Οσο περισ-
σότεροι επιζησούμε τόσο το καλύτερο. Το
θέατρο στην παραγωγή τα πάει πολύ καλά.
Το πρόβλημα είναι στη διανομή του προϊ-
όντος. Θα πρέπει να βρεθεί τρόπος να ξα-
ναφέρουμε τον κόσμο στο θέατρο. Εκεί θα
έπρεπε να υπάρχει μια πολιτική από την
Πολιτεία. Θα ήταν καλό να ξαναγυρίσουν
οι άνθρωποι στο θέατρο. Ως κοινωνικό γε-
γονός είναι σημαντικό. Το ότι βρίσκεσαι
με άλλους ανθρώπους ακόμη και όταν αυ-
τό που βλέπεις δεν σε ικανοποιεί απόλυτα.
Το θέατρο είναι σαν την Εκκλησία. Πώς να
το κάνουμε; Έχει δικαίωμα να μπει εκεί
και ο εχθρός σου αν πληρώσει. Είναι δή-
μος το θέατρο».

■ Το «Wit» ανεβαίνει στο «Αργώ» (Ελευ-
σινίων 15, στάση μετρό «Μεταξουργείο»,
τηλ. 210-5201684) σε μετάφραση Χριστίνας
Μπάμπου-Παγκουρέλη και σκηνοθεσία
Μαριάννας Κάλμπαρη. Σκηνικά: Χριστί-
να Κάλμπαρη, κοστούμια: Μάνος Ανδρέ-
ου και χορογραφίες: Ιωάννα Πορτόλου.

Αλέξανδρος Κολλιόπουλος, Αιμιλία Υψηλάντη,
Βαγγελιώ Ανδρεαδάκη, Λεωνίδας Κακούρης
και Εκάβη Ντούμα, στο «Wit» της Μ. Εντσον,
που ανεβαίνει σήμερα στο «Αργώ»

